

Bernardín Šmid

A Slovo sa telom stalo

Text Jánovho evanjelia a tak isto text listu Hebrejom, nám chcú odhaliť čosi z vnútornej podstaty Ježiša Krista, ale zároveň aj podstaty vianočného tajomstva, že Kristus je Pravý Boh a Pravý človek. Dozvedáme sa tiež z nich, že Boží Syn sa stal človekom. Môžeme sa opýtať: „Prečo sa Slovo stalo telom?“

Sv. Gregor Nazianský sa takto zamýšľa nad zmyslom Vtelenia: „Keďže naša prirodzenosť bola chorá, bolo ju treba uzdraviť, bola padnutá, bolo ju treba pozdvihnúť, bola mŕtva, bolo ju treba vzkriesiť. Stratili sme vlastníctvo dobra, bolo potrebné nám ho navrátiť. Boli sme zatvorení v temnotách, bolo treba preniesť nás na svetlo, boli sme zajatcami, čakali sme na záchrancu, ako väzni sme potrebovali pomoc, otroci - vysloboditeľa. Či tieto dôvody nemali svoju závažnosť? Či si nezaslúžili pohnúť Boha k tomu, že zostúpil až do našej ľudskej prirodzenosti, aby ju navštívil, keď sa ľudstvo nachádzalo v takom biednom a nešťastnom stave?“

Teda Slovo sa stalo telom, aby sme takto poznali Božiu lásku: „Božia láska sa k nám prejavila v tom, že Boh poslal svojho jednorodeného Syna na Svet, aby sme skrze Neho mali život“ (1 Jn 4,9). „Veď Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3,16).

Druhým dôvodom prečo sa Slovo stalo telom je skutočnosť, aby nám slúžilo za vzor svätosti: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa...“ (Mt 11,29) „Ja som cesta, pravda a život. Nik nepríde k Otcovi, iba cez mňa“ (Jn 14,6). A Boh Otec na Hore Premenenia prikazuje: „Počúvajte Ho!“ (Mk 9,7).

Slovo sa stalo telom, aby nás urobilo účastnými na Božej prirodzenosti“ (2 Pt 1,4): Sv. Irenej Lyonský tvrdí: „lebo takýto je dôvod, pre ktorý sa Slovo stalo človekom, Syn Boží Synom človeka: preto, aby človek, ktorý vstúpi do spoločenstva so Slovom a tak príjme Božie synovstvo, stal sa synom Božím“ a zhodne s ním sv. Atanáž: „Lebo Syn Boží sa stal človekom, aby z nás urobil Boha“. Ešte výraznejšie sv. Tomáš Akvínsky.: „Jediný Boží Syn, ktorý chcel, aby sme aj my mali účasť na Jeho božstve, prijal našu prirodzenosť, aby On, keď sa stane človekom, urobil z nás bohov“.

V súvislosti s príchodom Krista na svet často hovoríme o Vtelení. Na rozdiel od učenia o reinkarnácii, teda o prevetelovaní duší, cirkev učí a hovorí o inkarnácii Božieho Syna, o Vtelení. Podľa toho, ako to vyjadril sv. Ján (Slovo sa stalo telom...“ (Jn 1,14), Cirkev nazýva Vtelením skutočnosť, že Boží

Syn prijal ľudskú prirodzenosť, aby v nej uskutočnil našu spásu.

„Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš: On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom, a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2,5-8).

List Hebrejom hovorí o tom istom tajomstve: „Preto keď prichádza na svet, hovorí (Kristus): Nechcel si obeť a dar, ale dal si mi telo. Nepáčili sa ti zápalné obety ani obety za hriech. Vtedy som povedal: Hľa prichádzam, aby som plnil tvoju vôľu“. Viera v skutočné Vtelenie Božieho Syna je rozhodujúcim znakom kresťanskej viery. Sv. Ján Evanjelista tvrdí, že „Božieho Ducha poznáte podľa tohoto: Každý duch, ktorý vyznáva, že Ježiš Kristus prišiel v tele, je z Boha“ (1 Jn 4,2). Také je radostné presvedčenie Cirkvi od jej začiatku, keď ospevuje veľké tajomstvo nábožnosti: On sa zjavil v tele“ (1 Tim 3,16).

Jedinečná a zároveň aj zvláštna udalosť Vtelenia Božieho Syna neznamená, že Ježiš Kristus je sčasti Boh a sčasti človek, ani nie je výsledkom nejakého konfúzneho spletenia božského a ľudského. Ježiš Kristus je Pravý Boh a Pravý človek, lebo Pravý človek je Bohočlovek. Len takto môže človek naplniť svoje určenie, byť obrazom Božím. Túto pravdu viery musela Cirkev obraňovať a vyjasňovať v priebehu prvých storočí proti bludárom, ktorí ju falšovali.

V konfrontácii s týmito bludmi štvrtý ekumenický koncil v Chalcedóne vyznal v r. 451: „Nasledujúc svätých Otcov jednomyselne učíme, že sa má vyznávať jeden a ten istý Syn, náš Pán, Ježiš Kristus, ten istý dokonale v božstve ako aj v človečenstve, ten istý pravý Boh a pravý človek, zložený z rozumnej duše a tela, tej istej božskej podstaty s Otcom a spolupodstatný s nami čo do človečenstva“ podobný nám vo všetkom, okrem hriechu“ (Hebr 4,15), zrodený z Otca pred všetkými vekmi podľa svojho božstva a pokiaľ ide o človečenstvo, zrodený z Panny Márie, Matky Božej v týchto posledných dňoch pre nás a pre našu spásu.“ Takto Cirkev vyznáva, že Ježiš je nerozlučne pravý Boh i pravý človek. Je skutočne Božím Synom, ktorý sa stal človekom, naším bratom, pričom neprestáva byť Bohom, naším Pánom:

„Zostal, čím bol, prijal na Seba, čo nebol“, spieva rímska liturgia. Liturgia sv. Jána Zlatoústeho vyhlasuje a spieva: „Ty jediný Syn a Božie Slovo, ktorý si nesmrteľný, ráčil si sa vteľiť pre našu spásu zo svätej Matky Božej, vždy Panny, bez zmeny si sa stal človekom a bol si ukrižovaný, ty Kriste, Bože, ktorý si svojou smrťou zničil smrť, ktorý si Jedným zo svätej Trojice, oslávený s Otcom a Duchom Svätým, zmiluj sa nad nami (spas nás)“.

*Lenže ja za živa
Ti volám o pomoc
a moja modlitba hneď zrána
stojí pred Tebou.
Prečo mi dušu odmietaš, ó Bože?
A prečo ukrývaš
predo mnou svoju tvár?
Úbohý som
a od mladosti zmieram,
som bezmocný
a Tvoje hrôzy prenášam.
A žiara Tvojho hnevu
prešla cezo mňa
a Tvoje strašné údery ma ničia.
Obklopujú ma ako vody celý deň,
načisto obkľučujú ma.
Vzdialil si odo mňa i priateľov
i blízkych
a temnoty sú mojim údelom.*

*Ja o Pánovej milosti
chcem spievať
a z rodu na rod
Tvoju vernosť zvestovať.
Lebo si riekol:
„Je milosť na nebesiach
a naveky
v nich vernosť spočíva.“
So svojim vyvoleným
zmluvu uzavrel si,
sluhovi svojmu
Dávidovi prisahal:
-upevníť navždy
tvoje potomstvo,
po všetky rody
bude stáť tvoj trón.*

Poznáte ma?

Vybehla z dverí a bežala priamo ku mne. Len tak narýchlo. V zime a mraze, bez kabáta. Chcela ma vraj len pozdraviť. Okrem toho však vyslovila slová, ktoré ma úplne zmiatli: „Poznáte ma ešte?“ Pozeral som sa na ňu a lovil v pamäti. Jej tvár mi vôbec nebola známa. Bol som práve vo svojej bývalej farnosti na birmovke a vedel som, že ma tam isto poznajú. No nerátal som s tým, že sa niekto rozbehne za mnou a ja nebudem vedieť, kto to je. Spoliehal som sa na to, že sa budem pohybovať iba medzi ľuďmi, ktorých dobre poznám, a nik ma neprekvapí. Lenže opak bol pravda. A ona spolu so mnou ostala v pomykove. Poznala ma, nosila si moju tvár a meno vo svojich spomienkach a ja, aj keď som sa snažil loviť v pamäti, na jej meno som si nevedel spomenúť. Napokon z nej vyšlo: „Volám sa Simona a bola som u vás na prvom svätom prijímaní.“ Potešil som sa a zároveň zarmútil. Moja radosť pramenila z jej pekných spomienok na mňa a smútok z môjho nepoznania. Žiaľ, to nebolo v ten deň všetko.

Keď som prišiel domov a pripojil som sa na sociálnu sieť, ozval sa ešte jeden chlapec, ktorý mi napísal: „Dnes ste šli okolo mňa a nespoznali ste ma, bol som u vás na prvom svätom prijímaní. Volám sa Matúš! Hral som v tej reštaurácii, kde ste sa pýtali na salónik, stolový futbal.“

Nestalo sa mi to po prvý raz. Stále ma však mrzí, keď mňa niekto pozná a ja prejdem okolo neho bez povšimnutia. Áno, môžem sa ospravedlňovať časom, ktorý už ubehol, aj zmenami, ktorými tie deti prešli, ale vždy je mi ľúto, že moja pamäť a poznanie sú také nedostačujúce. V duchu sa pýtam: Prečo nespozorujem ja prvý, že okolo mňa ide niekto známy, niekto, kto sa ku mne hlásil a hlási stále?“

Rovnako v dnešnom Jánovom evanjeliu zaznievajú slová o nespoznani: „Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali“ (Jn 1, 11). Jednoducho Izraeliti taktiež nespoznali v tom malom dieťati Božieho Syna. Zrejme aj preto sa Jánov Prológ začína slovami, ktoré sú takisto na začiatku Knihy Genezis: „Na počiatku...“ Presnejšie povedané, v celom jeho evanjeliu nachádzame ako zlatú niť potvrdenie, že ten, ktorý prišiel, ktorý sa narodil ako človek v Betleheme, je pravý Boh. Je ten istý, ktorý bol a je na začiatku stvorenia sveta.

Boh dobre pozná limity ohraničené možnosťami našej pamäti i dôsledky nášho zabúdania. Preto k nám pristupuje s trpezlivosťou, so slovami a znakmi pre nás prijateľnými a pochopiteľnými. Chce len jedno – aby sme ho spoznali a zakúsili jeho vzťah k nám! Lebo aj u neho platí tá známa múdrosť: „Ľudia si nezapamätávajú, čo sme im povedali, ani to, čo sme im darovali, ale to, ako sa pri nás cítili.“

Ako sa asi cíti Boh v mojej blízkosti? A ja v Božej?

JOZEF KOZÁK

Slávnosť narodenia Pána: Pri svätých omšiach o 8:00 a 10:00 bude tradičná farská ofera.

Na druhý sviatok vianočný (na sv.Štefana) počas svätej omše o 10:00 zaznejú v našom kostole vianočné koledy v podaní vištického detského súboru „Speváčik“.

Nedeľa Svätej rodiny: V nedeľu 28.12. slávime sviatok Svätej rodiny. Pri sv. omšiach si manželia môžu obnoviť manželské sľuby a prijať osobitné požehnanie.

V priebehu sv. omše na výzvu kňaza predstúpia pred oltár. Povzbudzujem všetky manželské páry prijať Pánovo požehnanie.

*Boh v tú štedrú svätú noc
dal nám svoju lásku,
moc v Ježišovi Kristovi.
Nech Vás svetlo nádeje
na Vianoce zahreje,
nech Vám ducha obnoví.*

Sväté omše v týždni po Štvrtej adventnej nedeli - (B)

22.XII. pondelok

17:00 *Za Božie požehnanie pre chorú sestru*

23.XII. utorok

17:00 *Za posilnenie viery pre Jozefa a Augustína*

24.XII. streda

08:00 *Na úmysel*

Končí sa Adventné obdobie

25.XII. štvrtok Narodenie Pána-Slávnosť s oktavou

00:00 *Za pokoj v rodinách a vo svete (polnočná sv. omša)*

Lektori: Pešková E., Polakovič P.

08:00 *Zať Františka Kublihu (30 dní)*

Lektori: Jurčovičová M, Radakovičová J.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

26.XII. piatok

08:00 *Na úmysel*

Lektori: Vráblová M.

10:00 *Za Božie požehnanie pre Štefana*

Lektori: Hrdlovičová K.

27.XII. sobota

08:00 *Za misionárov*

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

28.XII. Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa - (B)

08:00 *Za rodiny*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

22.XII. pondelok Sv. Františka Xaveria Cabriniová, panna

23.XII. utorok Sv. Ján Kentský, kňaz

24.XII. streda Adam a Eva a všetci svätí predkovia Ježiša Krista

25.XII. štvrtok **Narodenie Pána – Slávnosť s oktavou**

26.XII. piatok **Sv. Štefan, Prvý mučeník - Sviatok**

27.XII. sobota **Sv. Ján, apoštol a evanjelista - Sviatok**

Keď deti klamú

Od istého času začal môj syn klamať. Malé klamstvá som si všimol už trochu skôr. Momentálne sa však stávajú skutočnou „pliahou“. Nevieť už, čo mám robiť, pretože hrozby a tresty neprinášajú žiadne výsledky.

Klamstvá u dieťaťa sú obyčajne istou formou sebaobrany. Aby sme pochopili ich príčiny, treba vziať do úvahy niekoľko činiteľov: vzťah dieťaťa s oboma rodičmi, vzťahy rodičov medzi sebou, situáciu dieťaťa v škole a v skupine vrstovníkov.

Všimnime si najprv, že klamstvá detí majú veľmi rôzny charakter. Deti mávajú svoje malé, nevinné a neškodné klamstvá, hľa - klamstvá pre zábavu. Takéto klamstvá najčastejšie nemajú nejaký hlbší emocionálny alebo morálny základ. Nebolo by teda vhodné robiť z nich zvláštny problém.

Stáva sa však, a to nezriedka, že dieťa začne klamať vážne. Klamstvá v skutočnosti vyplývajú predovšetkým z pocitu ohrozenia a strachu o seba. Ak je pocit strachu u dieťaťa hlbší, bude sa brániť klamstvom aj vtedy, keď mu nič nehrozí. Klamstvo sa stáva jeho „druhou prirodzenosťou“ a časom stálou črtou jeho správania. Dieťa potom klame už nielen zo strachu o seba, ale aj z istého návyku.

Zatiaľ čo nevinné „klamstvá pre zábavu“ môžeme brať s prizmúrením oka, ako istý druh „zábavy“ dieťaťa s dospelými, klamstvá, ktoré majú svoj pôvod v strachu a pocite ohrozenia, treba brať vážne. Keď si rodičia všimnú, že dieťa ich klame často a vo vážnych veciach, vtedy si skôr, než ho začnú trestať a napomínať, musia položiť isté otázky: Nevytvárajú svojmu dieťaťu príliš veľa stresových situácií, ktoré nie je schopné uniesť? Nekladú naň požiadavky nad jeho sily? Jestvuje - hoci minimálne - puto dôvery a úprimnosti medzi nimi a dieťaťom? Čo robia, aby si získali dôveru dieťaťa?

Všimnime si, že mať dôveru voči rodičom nie je v prvom rade povinnosťou dieťaťa, ale je len odpoveďou na ich predchádzajúcu dôveru voči nemu. Ak rodičia dajú dieťaťu pocítiť, že mu nedôverujú, vtedy nemajú žiadne podklady, aby žiadali od neho dôveru voči sebe. Dôvera je dar, ktorý si vzájomne vymieňame. Dôvera rodí dôveru, podobne ako nedôvera rodí nedôveru a podozrievanie rodí podozrievanie. Aby sme si získali niečiu dôveru, musíme ho presvedčiť, že skutočne túžime po jeho dobre, bezvýhradne ho milujeme a chceme mu nezištne pomáhať. Za dôveru medzi rodičmi a dieťaťom, zvlášť v období detstva a raného dospievania, sú zodpovední v prvom rade rodičia. Oni sú totiž tí, ktorí vytvárajú atmosféru medzi dieťaťom a sebou. Dôveru si nemožno od druhého človeka vynútiť - ani od dieťaťa. Ak rodičia - nedôverujú dieťaťu - chcú kontrolovať celý priestor jeho slobody, všetky jeho osobné veci, vzťahy s vrstovníkmi, vtedy sa klamstvo stane formou obrany jeho vlastnej detskej nezávislosti. Aby sme z dieťaťa vychovali dospelého človeka, musí mať vlastný priestor nezávislosti prispôbený jeho vývinovému stupňu a veku. Rodičia sa musia pozorne - ale aj s veľkou dávkou porozumenia a žičlivosti - prizerať, akým spôsobom dieťa nakladá s týmto priestorom svojej slobody. Dieťa sa môže učiť využívať vlastnú slobodu na malých chybách. Avšak v prípade zneužívania ponúknutého priestoru slobody je nutný otvorený a úprimný dialóg s ním. V osobitných prípadoch, ak to rodičia uznajú za vhodné, musí dieťa znášať dôsledky zneužívania slobody. Len takýmto spôsobom sa naučí, že sloboda nie je svojvoľa, ale je postupným prijímaním zodpovednosti za seba aj za všetky zverenú mu záležitosti.

Ak rodičia, ktorí nemajú dôveru svojho dieťaťa, ho chcú použitím nejakých vonkajších sankcií a trestov prinútiť hovoriť

pravdu, vtedy sa jeho strach môže ešte prehĺbiť. Klamstvá môžu byť ešte rafinovanejšie a priznanie sa k pravde sa stáva formou „podkladania sa“ rodičom. Takáto situácia je vždy veľkým ohrozením morálneho vývoja mladého človeka. Klamstvá dieťaťa musia byť pre rodičov výzvou a zvláštnym podnetom urobiť si spytovanie svedomia, či oni sami nepoužívajú metódu klamstva vo vzájomnom vzťahu voči sebe, vo svojom pracovnom, náboženskom či spoločenskom živote. Ak je ich život nejakým spôsobom poznačený polopravdami, ba dokonca klamstvom, je normálne, že tento „spôsob života“ kopírujú aj ich deti. Prejavuje sa múdrosť starého príslovia: „Jablko nepadá ďaleko od stromu.“

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

TAJOMSTVO A PRAVDA VIANOČ

Pýtal som sa detí: „Povedzte mi, kedy je u vás doma najkrajšie?“ Takmer všetky bez rozdielu hovorili: „Na Vianoce!“ Hneď som položil ďalšiu otázku: „Prečo?“ Najkrajšia odpoveď znela: „Lebo sme vtedy doma všetci spolu a máme sa navzájom radi.“

Svätý apoštol Ján píše: „Boha nikto nikdy nevidel; ale keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva u nás“ (1Jn4,12).

Pamätám si, ako nám kedysi mama na Vianoce čítala rozprávky z knihy *Pri vianočnom stromčeku*. Vždy na Vianoce sme ako deti radi čítavali, počúvali a pozerali rozprávky. A robíme tak často aj ako dospelí. O čom to svedčí?

Nie, nejde o únik z reality, ani len o chvíľku oddychu. Ktosi z múdrych sa vyslovil, že rozprávka je nevlastnou sestrou pravdy. Pravda rozprávky je spriaznená s našou dušou a naším srdcom, do ktorých Stvoriteľ vložil svoj obraz. Obraz najväčšej krásy, pravdy, dobra a lásky, ktoré tvoria život. Boh sa vložil do nášho srdca a duše ako do jasli. Ba viac! V Ježišovi Kristovi sa stal jedným z nás. Preto povedal: *Čokoľvek urobíte jeden druhému, to ste mne urobili* (porov. Mt 25, 40). Preto život každého človeka - narodeného i nenarodeného, bieleho i tmavého, zdravého i chorého, jednoduchého i vzdelaného - je svätý, lebo Boh je svätý, lebo Boh je v nás.

Budeme prichádzať k jasličkám, aby sme si oživilí nie rozprávku, ale najkrajšiu pravdu o nás samých. O tom, že nás Boh miluje. O tom, že je s nami a nechce byť bez nás. Lebo vie, že bez neho, bez lásky, nemôžeme byť sami sebou. Nemôžeme byť ani opravdivo dobrí k sebe navzájom, pretože platia slová, ktoré som čítal vyššie na tkanom uteráku: *Kde je Boh, tam je láska. A kde je láska, tam je Boh.*

Čím by boli a čím sú Vianoce bez Boha a bez lásky? A čím by sme my sami boli bez Boha a bez lásky? Dobrý Bože, daj, aby sme na Vianoce nielen nepopierali najkrajšiu pravdu svojho života, ale aby sme si ju oživilí a z pravdy Vianoc žili po celý rok, po celý život, veď raz budeme navždy s tebou.

Všetkým vám vyprosujem lásku Božieho Srdca, aby z nás utvárala ľudí, ktorí sa majú navzájom radi a sú jedno, srdcom i duchom.

Jozef Šuppa SJ „SÝTIĽ SRDCE DUCHA“

OPÁT A RABÍN

Jeden významný kláštor prechádzal vážnou krízou. Prv zaplňali jeho budovy mladí mnísi a kostolom sa niesol ich spev. Teraz zival kláštor prázdnotou. Ľudia už neprichádzali hľadať posilu v modlitbe. Chodbami kláštora sa vliekla len hŕstka starých mníchov. Modlili sa a ich srdcia boli naplnené smútkom.

V neďalekom lesíku si postavil chatrč starý rabín. Občas sa prichádzal postiť a modliť. Raz sa opát rozhodol navštíviť rabína a zveriť mu svoj žiaľ. Keď sa blížil, uvidel rabína, ako stojí na prahu a víta ho s otvorenou náručou. Potom obaja vstúpili dnu. Na drevenom stole uprostred chatrče ležala otvorená Biblia. Na chvíľu sa pred knihou zastavili. Potom sa rabín rozplakal. Ani opát nemohol zadržať slzy, zakryl si tvár rukami a začal plakať. Ešte nikdy nenašiel v plači toľkú úľavu. Keď sa vyplakali a opät' sa rozhostilo ticho, rabín zodvihol hlavu a povedal:

„Ty a tvoji bratia slúžite Bohu so zarmúteným srdcom. Kvôli tomu si za mnou prišiel a žiadaš ma o radu. Poviem tí teda niečo dôležité. Môžeš to považovať za radu. No ostatným ju smieš povedať len raz.“

Rabín uprel na opáta vážny chápaný pohľad a povedal:

„Mesiáš, Spasiteľ, je medzi vami.“

Opát sa na rabína ani nepozrel a bez jediného slova odišiel.

Na druhý deň ráno zvolal mníchov do hlavnej sály. Povedal im, že rabín mu prezradil niečo dôležité, čo

môžu brať zároveň ako radu. Môže ju povedať iba raz a žiadny z nich ju nesmie zopakovať nahlas. Potom prešiel očami po svojich spolubratoch a povedal:

„Rabín mi potvrdil, že jeden z nás je Mesiáš, Spasiteľ.“

Mnísi zostali zarazene stáť a hovorili si, čo to môže znamenať. Je azda brat Ján oným Mesiášom? A čo ak je to brat Matúš? Alebo možno brat Tomáš? Som azda ja spasiteľ? Rabínove slová všetkými otriasli, ale nahlas ich nikto nezopakoval.

Mnísi si postupne začali preukazovať veľkú úctu. V ich vzťahoch sa zrkadlilo čosi vznešené, skutočné a príjemne ľudské, čo sa ťažko opisuje, no nedalo sa to prehliadnuť. Žili spoločne ako ľudia, ktorí niečo objavili. Študovali Písmo, akoby v srdci vždy nosili veľkú nádej.

Príležitostní návštevníci sa ich životom cítili hlboko zasiahnutí. A mnoho mladých mužov vstúpilo do tejto komunity.

- Možno, že kľúč k mojej nespokojnosti leží v mojom srdci, a je to...

- Keby som vedel, ako vyriešiť ťažkosti a malomyselnosť niekoho zo svojich blízkych, urobil by som...

- Azda by som mohol viac počúvať určitú osobu (...), pretože by mi to mohlo pomôcť odhaliť, ako zlepšiť náš vzájomný vzťah aj vzťah v skupine.

Desatoro je najstručnejší náčrt smeroviek pre zdravý ľudsky život.

Desatoro nie je súbor pokorujúcich príkazov či zákazov, lež návod pre rozvinutú, ľudskosť, v ktorej jedinej sa človek stáva tým, čím mala má byť - človekom a to na Boží obraz.

Desatoro zabezpečuje ľudom priestor pre rozvíjanie ich slobody v súlade s plánom Božím a v tom je záchrana našej slobody i nášho života.

Cieľom kardinálovej rozpravy o ľudskej slobode ako o dare či záhube je ukázať, aký je aj aký by mal byť život dnešného človeka v zrkadle Desatora.

Jej obsahom je úprimná a veľmi zrozumiteľná odpoveď na otázku každého človeka, ktorý kedy žil a žije na tomto svete: „Čo mám robiť, aby som bol šťastný a aby to šťastie nikdy neskončilo?“

Odpoveď je jednoznačná: „Zachovávaj prikázania“ (pozri Mt 19, 16 - 17). Desat' Božích prikázaní autor vysvetľuje najprv ako celok a potom rozvíja svoju interpretáciu všetkých desiatich jednotlivo.

Nadbytok informácií a dezinformácií znižuje ideový chaos, takmer znemožňuje spoľahlivú orientáciu pri hľadaní fundamentálnych pravd a istôt. Dostali sme sa do bezvýchodiskového bludiska? Ktoré cesty v tomto labyrinte pre kresťana sú spoľahlivé, otvorené a ktoré nespoľahlivé, zatvorené, ukazujú zelené i červené signály, a tie vysielajú už po tisícročia - akoby nejaký dejinný maják - Božie Desatoro. To znamená aj čo je dovolené a nedovolené slobodnej ľudskej vôli, lebo sloboda je - ako sa tu nepretržite hovorí - darom, ale môže sa stať i záhubou človeka, národa, ľudstva.

Dielo kardinála Jána Chryzostoma Korca „Sloboda ako dar - či záhuba?“ je v dnešných pomeroch naozaj potrebné, podnetné i presvedčivé. Napísal ho na poučenie, posilnenie a povznesenie Slovenska v treťom tisícročí.

V novom ročníku Vištuckých Listov, budeme sa venovať práve týmto rozpravám Kardinála Jána Chryzostoma Korca o Desatore.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda akodar-či záhuba?“

